

være forbi. En saa væsentlig Bestemmelse som den, at man skal bevare, saa vidt mulig, Kontinuiteten i Undervisningen og ikke med Dags Varsel kaste en Mand bort, der beklæder en saa betydningsfuld Stilling som Chefen for Officersskolen, vilde det dog være urimeligt at fravige i 2det Stykke, naar man fastholder den i 1ste Stykke. Jeg tror derfor, at man ganske rolig kan sige, at denne Bestemmelse om Afgangens Udsættelse til Skoleaarets Slutning maa gælde for alle de Tilfælde, som omhandles i denne Paragraf, og herefter vil Skellet efter det nu vedtagne — det er i øvrigt et meget vanskeligt Begreb at komme nærmere ind paa — i nærværende Tilfælde antages at skulle sættes ikke til 19de Oktober, men til 31te Marts, saa der er ikke stet nogen Ulykke, hvis Forsættelsen maatte finde Sted inden for denne Tidsgrense; denne Indignationsbeslutning kunde derfor maatte siges at være kommen en lille Smule for tidlig.

Sad os imidlertid gaa videre, lad os forudsætte, at det har været ulovligt at beholde en Chef i mere end netop 10 Aar, at det har været ulovligt at vente indtil Afgangen af Skoleaaret, saa forekommer det mig alligevel, at den Tordenkile, som d'Hr. have smedet, er noget uførtjent. Vi maa da først undersøge, om det virkelig var saa overmaade let at lyde Loven. Hvis man vilde sige, at man ganske simpelt kunde lade vedkommende gaa tilbage til Vaabnet og lade en anden komme ind, saa maatte man jo gaa ud fra, hvad nogle gøre, at det kunde gaa aldeles glat at saa en Ekstralønning for en Stabsofficer, og saa kunde man have Ret i sin Betragtning, men jeg tror næppe, at det er paa den Maade, at Tallet her i Tinget opfatter Sagen. Jeg opfatter den heller ikke saaledes for mit Vedkommende. Det forekommer mig en hel Del mere utvivlsomt, naar der staar, at der er normeret to Oberster i Ingeniørkorpset, at man saa ikke kan sætte tre, end om § 124 skal opfattes paa den ene eller anden Maade. Efter min Opfattelse vilde man altsaa ved at kommandere vedkommende Chef tilbage efter 10 Aars Forløb til sit Vaaben og i øvrigt holde Hærloven, som den nu er, begaa det Lovbrud, at man havde tre Oberster i Stedet for to, og oven i Købet et særlig underartet Lovbrud, idet man derved kom i Konflikt ikke alene med Hærloven, som foreskriver to i Stedet for tre, men tillige med Finansloven; og det er vist et af de allerværste Lovbrud, da det giver sig finansielt Udslag, hvad man i alt Fald i dette Ting mindst af alt holder af. Saa kunde man bevilge vedkommende Officer hans Afsted. Men det

kunne dog alle være enige om, at det vilde være en overmaade brutal og i Virkeligheden lidet økonomisk Udvej, naar det fra alle Sider anerkendes, at denne Mand er en fremragende og dygtig Officer, som Hæren i Maringer kan have Nytte af. Det vilde i øvrigt ogsaa medføre en Udgift for Statskassen. Saa kunde man ombytte Chefen for Officersskolen med en af de Oberster, der findes i Ingeniørkorpset. Ja, det vilde ganske vist være en Udvej, hvorved man kunde holde sig inden for Lovens Ramme. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Hærloven af 1867 udtrykkelig i sin Form tillægger at give den høje Administration et fuldstændig frit Valg mellem samtlige Hærens nogle og firfindstuyte Stabsofficerer; og det vilde være i allerhøjeste Grad betænkeligt at gaa til et saa overmaade bundet Valg. Heller ikke er det sagt, at nogen af de to Oberster maatte være egnet eller villig dertil. Den ene af de to Oberster, der kunde være Tale om, er for femmelig nhlig traadt ind i Tjenesten efter i lang Tid at have været borte; han er en af dem, som der kunde være Spørgsmaal om at forfremme til General, saa det vilde vist være meget tvivlsomt, om han ønskede at blive Chef for Officersskolen og derved gaa glip af den praktiske Tjeneste, som maatte forudsættes at være Betingelsen for Forfremmelse. Denne Udvej vilde være ganske overordentlig uheldig og i Virkeligheden i alt Fald stridende mod Lovens Tanke. At i det hele taget Sagen ikke er saa overmaade nem at komme ud af, forekommer mig at være erkendt i selve Udvalgsbetænkningen, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle saa Vinter: „Udvalget anser det dernæst for ønskeligt, at der foresindes en Lovbestemmelse for det Tilfælde, at der paa det Tidspunkt, da Chefen for Officersskolen ifølge Loven skal fratræde, ikke er nogen ledig Plads for ham ved hans Vaaben; og dette er noget, der særlig vil kunne hænde ved et Vaaben med faatalligt Officerskorpset“, hvilket jo netop er Tilfældet nu. Og videre: „Der vil her kunne hengaa Arrækker uden saadanne Forandringer i Personellet, at der derved staffles Plads for en fra den nævnte Chefspost tilbagevendende Officer, og Krigsministeren vil da kun kunne holde sig Hærens Bestemmelser efterrettelig ved Foranstaltninger, der dels let ville kunne tilføje Hæren et Tab af Arbejdskraft eller binde Ministeren for stærkt i Valget af en ny Chef for Skolen, dels kunne medføre Udgifter for Statskassen.“ Det er i disse Ord indrømmet, at det er en ganske overordentlig vanskelig Sag at lyde Loven i dette Tilfælde og dog varetage alle